

„A făcut-o noaptea”

Judecători 6.27: Și a fost așa: fiindcă se temea de casa tatălui său și de oamenii cetății să facă aceasta ziua, a făcut-o noaptea.

Ioan 3.2: Acesta a venit la El noaptea.

Scriptura vorbește adesea despre *noapte*, iar multe pasaje vor sta acum înaintea ochilor spirituali ai dragilor noștri cititori, fără ca ei să fie nevoiți să-și deschidă Biblia. Unii se vor gândi cu siguranță la acea noapte, acea noapte teribilă, despre care iubitul nostru Isus a vorbit mai devreme (compară cu Matei 26.31,34), în care primul om a putut să-și desfășoare toată răutatea, trădând dușmanilor săi, în persoana lui Iuda Iscarioteanul, care fusese luat în stăpânire de satan, cu un sărut, cel mai înalt semn exterior de afecțiune umană, pe Cel care revelase doar dragoste și har adevărat, pe Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, al doilea Om, în care Dumnezeu Și-a întâlnit creația păcătoasă în har. Ce noapte! Cât de cutremurătoare era în această privință, rezultă chiar dintr-un singur cuvânt din Ioan 13.30: „el (Iuda) a ieșit îndată. *Și era noapte*!” - Noi, cei care am recunoscut înaltul privilegiu de a ne aminti de Domnul Isus conform propriei Sale voințe, frângând pâinea și bând paharul în prima zi a săptămânii, conform cu 1 Corinteni 11, ne amintim astfel duminică de duminică de acea noapte a trădării și, totodată, de predarea de nedescris a Domnului în mâinile păcătoșilor, după ce El luase anterior, în aceeași noapte, paharul suferinței din mâna Tatălui. Bindecuvântat să fie El pentru eternitate! - Și ne amintim și de alte ocazii, în care *noaptea* este menționată într-un mod special, cum ar fi Luca 2.8, sau noaptea în care îngerul nimicitor a trecut prin Egipt., pentru a-i lovi pe întâii născuți, sau numeroasele cuvinte din Psalmi, în care este menționată noaptea etc., etc.

Dar în cele două pasaje de mai sus, Judecători 6.27 și Ioan 3.2, avem expresia „*noaptea*” în contexte care, cu toate diferențele exterioare, sunt foarte asemănătoare într-o privință: în ambele pasaje avem de-a face cu oameni, care au un mare curaj - da, într-adevăr! - dar un curaj care nu putea fi exercitat decât în întuneric. Era acesta curaj? Cu siguranță că da! Pentru că, să începem cu cel de-al doilea pasaj: ca și cărturar, ca membru al sinedriului, să mergi *neînsoțit* la Rabinul venit de la Dumnezeu, pentru a conversa cu El, presupunea un curaj, o hotărâre, chiar o lepădare de sine, de care nimeni nu era capabil atât de ușor s-o facă și, de fapt, *Nicodim* a rămas singurul om din breasla sa, care s-a dus personal la Domnul Isus cu întrebările sale. Era oare atât de greu să te duci la Cel care îi invita întotdeauna cu atâta dragoste pe cei oboșiți și împovărați? Cu siguranță nu, dacă erau oboșiți și împovărați! Dar nu așa era *Nicodim* de fapt? Da, de fapt! Ca atât de mulți astăzi, dar să recunoască, să se recunoască pe sine și față de Domnul - asta era greu! Este atât de dificil! Această umilire de sine și plecaciune și faptul că nu vrei să știi și nu vrei să ți se spună! Oh, cât de dificil este! Și aceasta, da, aceasta este ceea ce *Nicodim* a realizat - și că a fost înălțat pentru umilirea sa ne arată Ioan 19.39! Toți cititorii Bibliei se pot bucura de el în orice vreme!

Desigur, el nu putea să o facă cu *ziua*! Colegii săi de breaslă și mai ales poporul nu trebuiau să vadă că el îi demasca în așa fel încât să-și recunoască ignoranța. (Căci chiar dacă își deghiza această ignoranță cu „Rabi, știm ...”, această cunoaștere era totuși destul de șubredă, mulțimea neînvățată știa chiar mai mult decât acei oameni mândri de cunoștințele lor și apărători ai religiei tradiționale!) Nu, nu ziua, dar măcar noaptea! Să nu-l desconsiderăm pe acest om, care era încă nenăscut din nou la acea vreme, noi, care am fost născuți din nou și totuși suntem adesea destul de timizi (nu există un cuvânt mai puternic?!) în mărturisirea Numelui lui Isus, singurul în care este mântuirea și viața pentru o lume care moare în mândria cunoașterii și a virtuții, a religiei, a tehnologiei și a artei, a spiritismului și a vrăjitoriei, a curviei și a minciunii,

etc.! Să admirăm mai degrabă curajul și abnegația aceluia om întrebător și să ne întrebăm ce putem face noi în *noaptea acestei lumi* pentru Cel care a îndurat în locul nostru noaptea feței voalate a lui Dumnezeu! Poate că ar fi bine să sacrificăm pentru El mai des orele de noapte liniștite, să ne plecăm în fața Lui rușinați de neputința noastră, de lipsa noastră de curaj în mărturisirea Numelui Său înălțat mai presus de orice și să luăm putere în acea liniște consacrată Lui pentru lupta de credință a vieții cu El și pentru El! În acest sens, să ne încurajăm unii pe alții să dăm dovadă de mai mult Nicodim-curaj și să obținem mai multe binecuvântări din nopțile-Nicodim și să le folosim în viața noastră practică!

Există însă un altul, un om curajos, al cărui curaj îl depășește pe cel al multor copii ai lui Dumnezeu, care stau pe terenul harului, aparțin Bisericii (Adunării) Sale și știu lucruri mai importante decât el: *Ghedeon*, la începutul carierei sale date de Dumnezeu și al slujbei sale de salvare a copiilor lui Israel din mâna lui Madian. Dacă voia să se dovedească capabil înaintea DOMNULUI [Iehova] și înaintea seminției sale și a poporului său, trebuia mai întâi să se arate în el credințioșia față de *singurul* Dumnezeu adevărat, și cum altfel se putea dovedi aceasta decât prin ruperea publică și clară de idolatria casei sale și a poporului său, care era atât de răspândită la acea vreme? Nu este acceptabil ca aceia, de care Se folosește Dumnezeu pentru a-Și realiza planurile, să adăpostească idoli în casa lor, ca și cum Dumnezeu ar putea avea părtașie cu Belial (2 Corinteni 6.14-18). Punerea în aplicare a gândurilor lui Dumnezeu începe în inimile și casele noastre. Dar - dar! Aceasta nu este atât de ușor, Ghedeon! Poate că nu te închini unui idol în *inima* ta - dar nu este suficient aceasta? Nu trebuie ca idolul „sărman”, „care nu ți-a făcut niciun rău”, să fie dat afară, să fie aruncat peste bord? Nu este această cerință prea mare, prea dură? Dacă mă detașez în inima mea de idolatria prezentului, de așa-zisele fals numite biserici și de tot ceea ce le aparține, și de toate formele religioase, sau de alte forme de idolatrie modernă, de vrăjitori, de pofta lumii, de amoruri fără Dumnezeu etc. - nu este suficient? Trebuie mai degrabă să fac și o declarație publică în acest sens? Să demisionez public din organizațiile care îmi sunt dragi, „care nu mi-au făcut niciun rău”, să-mi fie șters numele, să ard pe „Baal”-ul căruia i-a slujit cândva inima mea alături de Dumnezeu? Nu merge aceasta prea departe? Cu siguranță că unii dintre credincioșii de astăzi își pun astfel de întrebări, cu siguranță că unii ar dori să Îl iubească pe „Dumnezeu mai presus de toate”, dar în *inimile* lor - unde trebuie să se întâmple desigur *mai întâi!* - dar nu public, cu o mărturie clară a lipsei absolute de valoare a tuturor așa-ziselor închinări, care nu sunt în deplină armonie cu Scriptura etc. Dar vezi, fratele meu, sora mea, asta nu este suficient! *Domnul poate* aștepta mai mult de la tine, după ce El Însuși a suferit în afara taberei (Evrei 13.13) ca Cel respins de reprezentanții religioși ai unui popor ale cărui obiceiuri religioase, spre deosebire de cele ale creștinismului, au fost inițial chiar rânduite de DOMNUL [Iehova]. Și El chiar *așteaptă* mai mult de la noi. Să învățăm de la Ghedeon! Dacă dorea lemn pentru arderea de tot adusă *Domnului* [lui Iehova], Dumnezeul său, trebuia să taie idolii de lemn conform voinței *Domnului* [lui Iehova] și să dea acestui lemn destinația rânduită de Dumnezeu: arderea! Este lemnul oare rânduit pentru a fi transformat în idoli? (Compară, de exemplu, Isaia 44 și, de asemenea, Isaia 40.16-20!) Nu, Ghedeon și-a dat seama că această utilizare greșită a lemnului trebuia oprită, că acest lemn folosit în mod păcătos putea fi folosit pentru o utilizare mai bună: idolii doborâți, distruși sunt cel mai bun material, cel mai natural, cel mai bun combustibil pentru aducerea jertfelor arse dorite de Dumnezeu! Să ținem minte aceasta, iubiți frați și iubite surori! Cu alte cuvinte: numai după ce vom tăia și vom *distruge* „idolii” care ne-au devenit dragi, oricine și orice ar fi ei, vom putea să slujim plăcut lui Dumnezeu și să fim folosiți de El conform *voinței Sale*. Iar această dăruire trebuie făcută fără să se țină seama de ceilalți. Dacă alții sunt credincioși sau devin credincioși prin mărturia noastră, nu este treaba noastră, noi trebuie să fim credincioși la ceea ce Dumnezeu *ne* spune și Se așteaptă de la *noi!* Dacă unii oameni religioși, a căror religie este idolatria, devin dușmanii noștri când văd ceea ce facem, acesta este doar un rezultat *potrivit Scripturii*, așa cum vedem

după lucrarea de noapte a lui Ghedeon. Dacă am acționa ca Ghedeon! Și fie că punem capăt idolilor noștri ziua, adică în văzul tuturor, fie că îi dăm la o parte în liniștea nopții înaintea Tatălui nostru, „care vede în ascuns” - *trebuie să devină clar* că într-adevăr noi nu tolerăm din punct de vedere spiritual idolii în mijlocul nostru, că ne păzim de ei conform cu 1 Ioan 5.21 și că slujim prin cuvânt, faptă și ființă numai Celui „care ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi” (Efeseni 5.1,2). Nu-l acuza pe Ghedeon de lașitate, el nu era un laș, nu era, era doar conștient de neputința sa de a face primul lucru care trebuia făcut *înaintea întregii lumi*. Ceea ce ceruse Dumnezeu trebuia să fie *dezvăluit* înaintea întregii lumi, și cum a fost dezvăluit - dimineața! Dar indiferent dacă fapta fundamentală s-a întâmplat ziua sau noaptea – important este că ea a avut loc! Și atunci când a fost făcută, a fost dezvăluit și cine a făcut-o. Prin noul nume, care i-a fost dat lui Ghedeon (versetele 31,32), Dumnezeu a purtat de grijă ca nimeni să nu poată uita ce a făcut el în acea noapte, ceea ce a făcut - chiar dacă frica lui de oameni era încă justificată la acel moment - a arătat și mai mult dependența lui de adevărul Dumnezeu. Acesta este curajul suprem și renunțarea la sine! Ah, să avem un astfel de curaj! Să nu ne confruntăm cu oamenii ca niște oameni curajoși, cu vorbe mari despre ceea ce *vrem* să sacrificăm pentru Domnul – s-o *facem* în liniștea nopții, și atunci va deveni vizibil în curând ceea ce El valorează pentru noi. Și încă o dată: nu este suficient să renunțăm la ceva *în inimile* noastre - trebuie, de asemenea, să devină *efectiv evident* că *am scăpat* de ceva - că poate într-o noapte am scăpat de ceva, fie că este vorba de un Baal, fie că este vorba de un Isaac (Geneza 22), de tot ceea ce putea lua locul sau stătea în locul care îi aparține doar Lui, Dumnezeului și Domnului nostru!

Amintește-ți, în versetul 27 se spune de două ori: „el a făcut”. Fă-o și **tu**! Fă în noaptea aceasta, iar mâine va fi o zi cu mai multă putere, bucurie și certitudine a victoriei (compară cu versetul 34!) și vei fi liber să slujești, mai liber decât ai fost vreodată, înainte ca lemnul fără valoare al idolatriei să fie folosit cu adevărat.

Nicodim a venit la Isus *noaptea*.

Ghedeon a făcut *noaptea* ceea ce DOMNUL i-a poruncit.

Cât de prețios este faptul că Dumnezeul nostru nu uită nimic din ceea ce oamenii au făcut de dragul Lui - El este un Răsplătitor! (Evrei 11.6) - și El nu a uitat ce au făcut Ghedeon și Nicodim -, într-adevăr noaptea, dar au făcut-o! El le cunoștea slăbiciunea și le-a onorat curajul prin mărturia Sa veșnică din Scriptură.

Vede El un astfel de curaj și în noi? De dragul Lui, să dăm dovadă de un astfel de curaj la timp - chiar în această noapte! - căci (și în acest context putem folosi cuvinte ca următoarele): „vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze!” (Ioan 9.4) și „noaptea este înaintată” (Romani 13.12).

Lucrările noastre de credință vor fi în curând terminate pentru totdeauna, pentru că Domnul vine în curând! Cum va fi aceasta? Atunci se va descoperi ce am făcut și ce am fost pentru El aici pe pământ. Cât de serios și, în același timp, cât de prețios! (2 Corinteni 5.7-10)